

Traizio bikoitza

Emma naiz, gelako "ikusezina". Nire lagun bakarra kamera da, eta nire etsai bakarra Tiffany, gure eskolako Instagram erregina. Tiffanyk dena dauka: dirua, Chad izeneko mutil-lagun ederra eta milioi bat jarraitzaile. Baina izotzezko bihotza ere badu.

Egun batean, Egiptoko antzinako gauzen museo batera bisitan nenbilela, Tiffanyk urrezko katu baten estatua baten kontra bultzatu ninduen bere selfiean ager ez nendin.

«Kendu bidetik, traba hori. Argia hondatuko didazu», xuxurlatu zuen.

Biok estatua ukitu genuen aldi berean, eta bat-batean deskarga elektriko bat sentitu nuen. Dena beltzez tindatu zen. Esnatu nintzenean, ez nengoen lurrean. Zutik nengoen, urrezko iPhone bat eskuan eta... lurrean zegoen nire gorputz inkontzienteari begira!

«Zer egin didazu, arraroa?!» oihu egin zuen Tiffanyk nire gorputzetik.

Kaosa nagusitu zen. Nik (Tiffanyren gorputzean) bere jauregira joan behar izan nuen. Bere bizitza farsa bat zela aurkitu nuen: bere gurasoak ez zeuden inoiz etxean eta dirua ematen zioten bakarrik, ez molestatu zitzan. Chad, bere mutil-laguna, ergela zen, eta berak bere gizarte-maila hobetzea besterik ez zuen nahi.

Bitartean, Tiffany (nire gorputzean) sufritzen ari zen. Amak brokolia jatera eta bere gela garbitzera behartu zuen. Barregura handia ematen zuen negarrez ikusteak, erratza erabiltzen ez zekielako!

Baina orduan, Tiffanyk zikin jokatzeari erabaki zuen. Nire gorputza erabili zuen gustuko dudako mutilari, Leori, nire maitasun sekretua aitortzeko, baina modurik lotsagarrienean: kafetegia erdian oihuka, denek "niri" barre egin zezaten.

— «Begira Emma arraroari bere sentimenduak aitortzen! Zein nazkagarria!», barre egin zuen Tiffanyk (nire ahotsarekin).

Orduan erabaki nuen nahikoa zela. "Tiffany" nintzenez, bere Instagram kontua erabili nuen milioi bat jarraitzaileekin zuzenean igortzeko.

«Kaixo guztioi. Tiffany naiz, eta sekretu bat daukat: Chad gorrotatzen dut, eta gezurtia naiz», esan nion kamerari. Gero, bere galerian aurkitu nuen bideo bat erakutsi nion, non aitortzen zuen jendeari ordaintzen ziola etxeko lanak egiteko.

Une hartan, museoko estatua (Tiffanyk lapurtu eta bere gelan gorde zuena) distiratzen hasi zen. Bum! Normaltasunera itzuli ginen.

Tiffany bere gorputzean esnatu zen bideoa biral bihurtu bezain laster. Chadek berarekin hautsi zuen une horretan bertan, eta bere "jarraitzaile" guztiek bertan behera uzten hasi ziren. Nik, berriz, nire gorputza berreskuratu nuen Leo niregana hurbiltzen ikusteko garaiz.

«Emma, ez zait axola Tiffanyk kafetegian zer oihu egin zuen... zu ere gustatzen zaidalako», esan zuen Leok eskua emanez.

Tiffanyk astea inork ez ikusiarena eginda amaitu zuen, eta nik, berriz, ikusezin izateari utzi nion azkenean. Batzuetan, norbaitek ikasgai bat ikasteko, kilometro bat egin behar du beste norbaiten (diseinatzaile) oinetakoetan.

Gorputzaren trukearen ondoren, nire bizitza perfektua zen. Leorekin ateratzen nintzen, nire argazkilaritzak eskolako lehiaketa bat irabazi zuen, eta Tiffany... bueno, Tiffany mamu bihurtu zen. Edo hori uste nuen.

Astelehen goiz batean, eskolara iritsi eta denak nazkaz begiratzen zidatela ohartu nintzen. Leok ez zidan kaixo ere esan; nire ondotik pasa zen berriro ikusezina banintz bezala.

«Emma! Nola egin duzu hori?», oihu egin zuen Sarah nire lagunik onenak, telefonoa erakutsiz.

Pantailan "ni" (edo nire itxura bera zuen norbait) zuzendariaren bulegora sartzen eta azken azterketaren erantzunak lapurtzen ari nintzela erakusten zuen bideo bat zegoen. Baina hori ez nuen inoiz egin!

Bat-batean, limusina beltz bat eskolaren aurrean gelditu zen. Tiffany jaitsi zen, baina ez Tiffany.garaituak.Joan den astean. Itxura aldaketa erradikala izan zuen: orain ni bezala janzten zen, nire betaurreko berdinekin eta nire "bohemia" estiloko arropa berdinarekin.

«Kaixo, Emma», esan zuen Tiffanyk aingeru-irribarre batekin. «Edo esan beharko nuke... Impostorea».

Tiffanyk efektu berezietako makillaje artista profesional bat eta gorputz-ordezko bat kontratatu zituen nire ospea hondatzen nuen bideo faltsuak filmatzeko. Baina hori ez zen txarrena. Ama haren atzetik agertu zen.

«Alaba, zergatik egin diozu hori Tiffanyri?», esan zidan nire amak, Tiffany besarkatuz. «Esan dit estatua madarikatu hori erabiliz gorputzak aldatzera behartu zenuela».

Tiffanyk nire ama konbentzitu zuen BERAK Tiffanyren gorputzean harrapatutako benetako Emma zela! Guztiz eroa zen. Tiffany nire etxera joan zen bizitzera, nire ohean lo egin zuen eta Leori konbentzitu zion ni "hacker psikopata" bat nintzela eta bere identitatea lapurtu zidala.

Bakarrik utzi ninduten, Tiffanyren jauregi hutsean bizitzen, bere gurasoek (beren alabak nolakoa zen ere ez zekiten) "estilo itsusi berri" bat zuen haien alaba nintzela pentsatuz sartzen utzi zidatelako.

Baina Tiffanyk akats bat egin zuen. Ahaztu zitzaion etxera eramanean zuen urrezko katuaren estatua eskura nuela oraindik.

Gau hartan, leihotik nire gelara sartu nintzen isilpean. Tiffany han zegoen, barreka, nire ordenagailuko argazki guztiak ezabatzen zituen bitartean.

«Inork ez dizu sinetsiko, Emma. Orain ni naiz neska ona eta zu gaiztoa», iseka egin zion.

"Zure arrazoa da, Tiffany. Inork ez dit sinetsiko... zuk zeuk aitortu arte."

Nire kamera profesionala atera nuen, apalean ezkutatuta zegoena (beti gorrotatu zuen kamera bera). Eskola osoari eta atletik entzuten ari zen amari zuzenean ematen ari nintzen. Tiffanyk, kontrolpean zuela pentsatuz, bere plan osoa zehazten hasi zen: nola ordaindu zuen bikoitza, nola engainatu zuen nire ama eta nola atzerriko barnetegi batera bidaltzeko asmoa zuen.

Hitz egiteari utzi zionean, ama gelara sartu zen oldarka.

«Atera zaitez nire etxetik orain bertan!», oihu egin zuen amak.

Tiffanyk negar egiten saiatu zen, baina beranduegi zen. Leo ere atean zegoen, dena zuzenean ikusi ondoren. Hurrengo egunean, Tiffany kanporatu zuten azterketak lapurtzeagatik (berak antolatutakoak), eta nire bizitza berreskuratu nuen.

Baina kamera garbitzen ari nintzela, zerbait arraroa nabaritu nuen. Urrezko katuaren estatua berriro bibratzen hasi zen... eta oraingoan, distira ez zen urre kolorekoa, odol gorria baizik.

Estatuaren distira gorria ez zen gelditu. Nire ama, katua bibratzen ikusita, zurbildu egin zen eta eskuan zuen loreontzia erori zitzaion.

«Emma, utzi hori orain bertan! Ez zenuke inoiz aurkitu behar», oihu egin zuen, baina beranduegi zen.

Tiffany, poliziak kanpora ateratzear zegoena, bat-batean gelditu zen. Begiak gorri distiratsu hasi zitzaizkion. Bat-batean, ahots distortsionatu bat atera zen bere ahotik, baina ez zen berea.

«Kontratua hautsi da. Aukeratuaren garaia amaitu da», esan zuen Tiffanyk konortea galdu aurretik.

Ama lurrera erori eta azkenean 16 urtez ezkutatuta eduki zuen egia aitortu zuen. Nire aita ez zen "agente sekretu" bat... arkeologo madarikatu bat zen! Katu hura debekatutako hilobi batean aurkitu zuen. Kondairak zioen katuak edertasuna eta ospea ematen zizkiola alaba bati, baina trukean, beste alabak itzalean bizi behar izan zuen, ikusezin.

«Emma, Tiffany ez da zure etsaia bakarrik... zure ahizpa bikia da!», negarrez esan zuen nire amak. «Jaio zinenean, katuak banandu zintuen. Tiffanyk 'argia' hartu zuen eta zu 'ilunpearekin' geratu zinen. Familia ezberdinetara bidali zintudan sorginkeria hausteko, baina patuak eskola berean elkartu zintuzten».

Ezin nuen sinetsi! Nire bizitza infernu bihurtu zuen neska nire odolekoa zen. Baina drama ez zen hor amaitu. Urrezko katu pitzatu egin zen, eta barrutik itzal bat agertu zen... nire aitaren itxura hartuz!

Bada, nire aita ez zegoen hilda; estatuaren barruan harrapatuta zegoen, Tiffany eta nire arteko inbidiaz elikatuta, gazte mantentzeko. Hasieratik planifikatu zuen gorputz osoa trukatzeko, elkar suntsitzeko eta berak bere giza forma berreskuratzeke.

«Eskerrik asko, alabak. Zuen gorrotoak askatu nau», esan zuen aita irribarre gaizto batekin, bere gorputz sendoa berreskuratzen zuen bitartean.

Baina aita gauza bat ahaztu zuen: Tiffanyk eta biok, elkar gorrotatu arren, "drama neska" DNA bera geneukan. Elkarri begiratu genion segundo batez eta, hitzik esan gabe, zer egin jakin genuen. Tiffanyk bere urrezko iPhone hartu zuen eta nik nire kamera profesionala.

«Drama nahi baduzu, aita, zure bizitzako ikuskizunik onena eskainiko dizugu», esan nion irmo.

Kameraren flasha eta telefonoaren isla erabili genituen itzala itsutzeko. Nahasita zegoen bitartean, Tiffanyk bere diseinatzaile-poltsarekin estropezu egin zion, eta nik estatuaren oinarrirantz bultzatu nuen. Hura ukitzean, sorginkeria alderantzikatu egin zen. Nire aita katuak berriro xurgatu zuen, baina oraingoan, estatua harri arrunt bihurtu zen.

Hurrengo egunean, poliziak estatua museo baten sotoan eraman zuen (guregandik oso urrun). Tiffany eta biok nire ohean eseri ginen. Isiltasuna deserosoa zen.

«Orduan... ahizpak al gara?», galdetu zuen, azazkalak limatzen.

«Badirudi hala dela. Baina ez pentsa segundo batez ere nire arropa utziko dizudanik», erantzun nion.

— "Nik ere ez. Zure estiloa hondamendia da oraindik ere, Emma."

Biok barre egin genuen. Ez ginen bat-batean lagun min bihurtu, baina orain, norbaitek eskolan guri traba egiten saiatzen denean, herriko bikote arriskutsuenaren aurka egiten du. Izan ere, familia-sekretu bat baino zerbait indartsuagoa badago, banku-kontuak nola hackeatu dakiten bi bikien boterea da.